Іванідзе Давид, *який живе у смт. Білозірка Херсонської області, став переможцем у номінації «Син двох Батьківщин». Народився Давид у м. Тбілісі, а коли йому виповнилося 12 років сім'я переїхала в Україну, яку хлопчик полюбив всім серцем, як і свою рідну Грузію. Про свої почуття він розповів у книжці–саморобці «**Я тут живу … Туди думками лину ...**»*

У 2005 році хлопчик став переможцем районного конкурсу, лауреатом обласного конкурсу дитячої творчості «Андерсен для XXI століття»

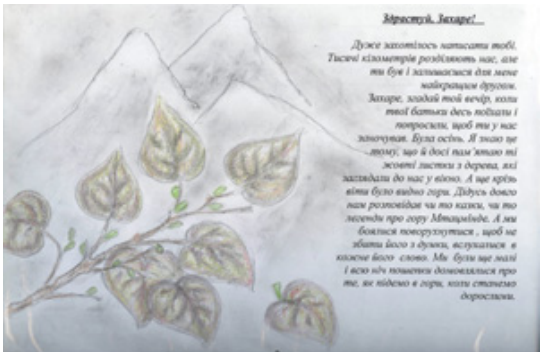

Здрастуй, Захаре!

Дуже захотілось написати тобі. Тисячі кілометрів розділяють нас, але ти був і залишаєшся для мене найкращим другом.
Захаре, згадай той вечір, коли твої батьки десь пішли і попросили, щоб ти у нас зночував. Була осінь. Я знаю це ...звуку, що й досі нам 'ятаю ті жовті листки з дерева, які заглядали до нас у вікно. А ще крізь вітм було видно гори. Дідусь довго нам розповідав чи то казки, чи то легенди про гору Мтацміндо. А ми боялися поворушутися , щоб не збити його з думки, вслухатися в кожне його слово. Ми були ще малі і всю ніч пошепки домовлялися про те, як підемо в гори, коли станемо дорослими.

На Херсонщині море є, але далеченько від Білозірки. А тут, прямо за селом, є інше море – безмежний степ. Ти не уявляєш яко це краса! Встає ранкове сонце, шепочуться росяні луки, подає стозвуки різних молодій черняй пробудженій птах.

Навкруги хвилюється як море пшеничного малинтий степ, зріє золотистий колос, п'ятить духмяний аромат зерна.
Коли ти прийдеш до мене, я тебе обов'язково поведу у степ , до озера й ще багато чого цікавого покажу.
Передовий привіт своїм рідним і новим однокласникам.

До побачення. Давід.

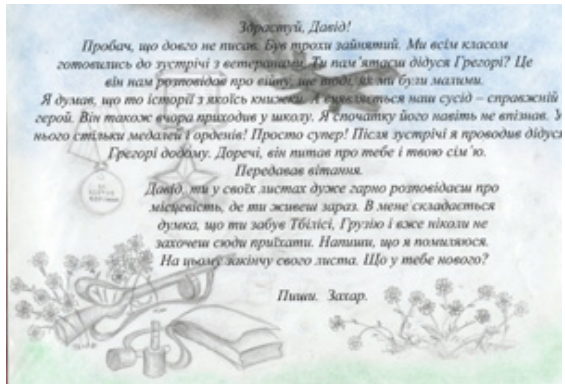

Здрастуй, Давід!
Провач, що довго не писав. Був трохи зайнятий. Ми всім класом готовились до зустрічі з ветеранами. Ти пам'ятаєш дідуся Грегорі? Це він нам розповідав про війну, не тоді, як ми були малими.
Я думав, що то історії з якоїсь книжки. А виявилось наш сусід – справжній герой. Він також вчора приходив у школу. Я спочатку його навіть не впізнав. У нього стільки медалей і орденів! Просто супер! Після зустрічі я проводив дідуся Грегорі додому. Доречі, він питав про тебе і твою сім'ю.
Передавав вітання.
Давід, ти у своїх листах дуже гарно розповідаєш про місцевість, де ти живеш зараз. В мене складається думка, що ти забув Тбілісі, Грузію і вже ніколи не захочеш сюди приїхати. Напиши, що я помиляюся.
На цьому закінчу свого листа. Що у тебе нового?

Пиши. Захар.

Здрастуй, Захаре!

Отримав твого листа, де ти пишеш про село. Я також пам'ятаю той день і добре пам'ятаю ту церкву.
Я її теж намалював. Цей малюнок висить на стіні у моїй кімнаті і нагадує мені Грузію, село Лагодехі.
Дуже добре пам'ятаю бабусю Ірасті і її чурчхелі. Ти писав, що допомагав у саду. У нас тут теж є сад. Звичайно, інжиру і хурми немає.
Зате вдосталь абрикос, слив, яблук.
Є персики. І багато винограду.

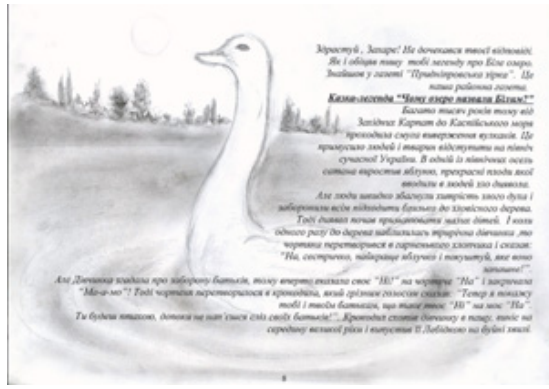

Здрастуй , Захаре! Не дочекався твої відповіді. Як і обіцяв тобі легенду про Біле озеро. Знайшов у газеті "Придніпровська ніч". Це наша районна газета.

Казка-легенда "Чому озеро назвали Білим?"

Багато тисяч років тому від Західних Карпат до Каспійського моря проходила смуга виверження вулканів. Це примушало людей і тварин відкочувати на південь сучасної України. В одній із південних осель сотньо вирослив яблуню, прекрасні плоди якої вподоби в людей зло дивола.
Але люди швидко збагнули хитрість злого духа і заборонили всім відвідати бажану до хворобного дерева. Тоді диявол почав приманювати малих дітей. І коли одного разу до дерева наблизилась тріфена дівчина , то чортяка перетворився в гарнесенько хлопчика і сказав: "На, сестричко, найкращі яблучко і покуштуй, яке воно смачне!".
Але Дівчинка згадала про заборону батьків, тому вперед вказала свої "Ні!" на чортяче "На" і закричала "Ма-а-мо"! Тоді чортяка перетворився в крокодила, який різким голосом сказав: "Тепер я тому тобі і твоїм батькам, що тим теж "Ні" на моє "На".
Ти будеш плакати, дитина не пам'ятає дніх своїх батьків!"...Крокодил сплюнув дівчину в піщ, вийс на середину великої ріки і вирушив у Лебедино на дубові ямки.